

Clepsidra

Dan Lazarescu

Viața?

Nu e decât o clepsidră
prin care curg
din nimic spre nimic.
Cât de singur aş fi
dacă nu aş avea
aceste cuvinte...
prin uitare un zid să ridic.

M-aş teme mereu,
că lacrimile mele
nu ar putea să descrie toată durerea...
şi lacrimile seacă până la urmă,
se topesc.

M-aş teme mereu,
că zâmbetele mele
nu ar putea să spună toată fericirea...
şi zâmbetele se sting până la urmă,
se nimicesc.

M-aş teme mereu,
că mângâierile mele
nu ar putea să transmită destule fioruri.
Că nu ar putea palmele mele
să clădească îndeajuns,
cât să facă pietrele să vorbească
despre sufletul meu,
cel de flacăra trecerii neoprite pătruns.

Dar am cuvintele
să zidesc o cetate eternă cu ele.
O cetate-n clepsidra vieţii
prin care astăzi încă mai curg...
biet nisip.
Nu sunt singur nicicând,
am cuvintele
şi pot să vorbesc cu eternul.
Curg, curg...secundă după secundă,
dar nu mă tem de nimic.

Dan Lăzărescu 12.10.2019 Poem dedicat d-lui Nicolae Băciut